

บทนำ

ลักษณะภาษาไทย

จุดมุ่งหมายของการเรียน เรื่อง ลักษณะภาษาไทย คือ ให้ได้รู้จักลักษณะของภาษาไทย เพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยให้เป็นประโยชน์ในการศึกษา และในชีวิตประจำวัน

เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าวนี้จึงกำหนดให้ศึกษาลักษณะทั่วไปของภาษา ลักษณะเฉพาะของภาษาไทยอันประกอบด้วยระบบเสียง ระบบคำ ระบบประโยค และรู้จักการนำมาประยุกต์ใช้

ในด้านลักษณะภาษาไทยในตอนแรกนี้จะได้กล่าวถึงลักษณะโดยทั่วไปของภาษาไทย ก่อน จากนั้นจะได้แบ่งกล่าวเป็น ๓ ภาค คือ ภาคที่ ๑ คำ ภาคที่ ๒ การสร้างคำ และภาคที่ ๓ การสร้างประโยค

ในด้านลักษณะของภาษาไทยนั้น ก็จะได้กล่าวถึงลักษณะโดยทั่วไปของภาษาคำโดดก่อน จากนั้นจึงจะชี้ลักษณะของภาษาไทยที่ตรงกับลักษณะของภาษาคำโดด และที่ไม่ตรงกับลักษณะของภาษาคำโดด พร้อมทั้งยกเหตุผลและหลักฐานมาสนับสนุนว่า ภาษาไทยมีลักษณะเป็นภาษาคำโดด

เมื่อกล่าวถึงลักษณะของภาษาไทยจะมีการเปรียบเทียบกับลักษณะของภาษาอื่นด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้เห็นข้อแตกต่างและข้อที่คล้ายคลึงกัน เพื่อช่วยให้เรามองเห็นลักษณะของภาษาไทยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น หากจะเปรียบภาษาไทยเป็นสีขาว ถ้าเราพิจารณาแต่เพียงสีขาว เราอาจจะไม่ทราบว่าสีขาวนั้นมีลักษณะอย่างไร แต่ถ้าเรานำเอาภาษาไทยที่เปรียบเสมือนสีขาวนี้ไปเปรียบเทียบกับภาษาอื่น ๆ ที่สมมติว่าเป็นสีอื่น ๆ ต่าง ๆ กันออกไป เราก็จะมองเห็นสีขาวได้ชัดเจนยิ่งขึ้น อันใดก็อันนั้น

ภาษาไทยอาจจะมีลักษณะบางประการที่ใกล้เคียงกับภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาจีน แต่ก็มีลักษณะอีกหลายประการที่แตกต่างกัน ส่วนภาษาบาลีสันสกฤตที่มีปะปนอยู่ในภาษาไทยมากมายนั้นก็ได้ถือว่าเป็นแม่ของภาษาไทย เพราะมีลักษณะที่แตกต่างจากภาษาไทยมากจนเรียก

ได้ว่าเป็นคนละครดลูกกัน เราเพียงแต่ยืมคำของเขามาใช้เท่านั้น จะได้ยกตัวอย่างที่แสดงว่า บาลี
สันสกฤตเป็นภาษาที่แตกต่างจากภาษาไทยมากในตอนต่อไป

ภาษาคำโดด มีลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

ลักษณะที่ ๑ คำแต่ละคำมีพยางค์เดียวและไม่มีเสียงควบกล้ำ

ข้อนี้เรามีหลักฐานสนับสนุนมากมายโดยเฉพาะในภาคที่ ๑ ซึ่งว่าด้วย เรื่อง คำ ตัวอย่างของคำพยางค์เดียวในภาษาไทยมีอยู่ ๗ ประเภท ดังนี้

ประเภทที่ ๑ คำเรียกเครือญาติ ตัวอย่าง เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง ปู่ ย่า ตา ยาย ลูก

ประเภทที่ ๒ คำเรียกส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ตัวอย่าง เช่น หัว ผม หน้า ตา หู ปาก ลิ้น

ประเภทที่ ๓ คำเรียกชื่อทางภูมิศาสตร์ หรือธรรมชาติ ตัวอย่าง เช่น ดิน น้ำ ป่า ลม ไฟ
ฟ้า หมอก เขา ไม้ บ้าน เรือน

ประเภทที่ ๔ คำเรียกเครื่องมือเครื่องใช้ในการทำมาหากิน ตัวอย่าง เช่น มีด ขวาน จอบ
เสียม โถ คราด เบ็ด เรือ เกวียน

ประเภทที่ ๕ คำเรียกชื่อเครื่องใช้ในบ้าน ตัวอย่าง เช่น หม้อ ไห หวด ถ้วย ชาม จาน

ประเภทที่ ๖ คำกริยาที่สำคัญและจำเป็น ตัวอย่าง เช่น กิน นอน นั่ง ยืน เดิน วิ่ง พุด
โดด โจน

ประเภทที่ ๗ คำขยายที่สำคัญและจำเป็น ตัวอย่าง เช่น ช้วน ผอม เร็ว ช้า ดี เลว ชั่ว
สวย งาม หนัก เบา แข็ง อ่อน

เราจะเห็นได้ว่า คำทั้ง ๗ ประเภทที่ยกตัวอย่างมานี้ ล้วนแต่เป็นคำพยางค์เดียวทั้งสิ้น อาจ
จะมีผู้ตั้งข้อสงสัยว่า เมื่อมีคำกริยาและคำขยายที่สำคัญและจำเป็นแล้ว คำกริยาและคำขยายที่
จะถือได้ว่าไม่สำคัญ และไม่จำเป็นนั้นมีหรือไม่ ถ้ามี จะมีลักษณะอย่างไร

ในที่นี้เราเพียงแต่หมายความว่า คำกริยาบางคำนั้นมีอยู่แต่ในวัฒนธรรมใดวัฒนธรรม
หนึ่ง อาจจะไม่ได้อยู่โดยทั่วไปทุกชาติทุกภาษา ในฐานะที่ผู้ใช้ภาษาเป็นมนุษย์ เช่น คำกริยาว่า
โค้ง ถอนสายบัว หรือ เอาจาน บางภาษาอาจไม่มีคำกริยาดังกล่าวนี้ก็ได้อ เราจึงเรียกว่า ไม่

สำคัญ หรือไม่จำเป็นในภาษามนุษย์ แต่สำคัญและจำเป็นในวัฒนธรรม หรือภาษาใดภาษาหนึ่งเท่านั้น คำกริยาเหล่านี้เราก็จะไม่นำมาพิจารณาในที่นี้

ในช่วงนี้ ข้อที่น่าคิดด้านอีกข้อหนึ่งก็คือ ที่ว่าคำไทยประเภทต่าง ๆ ที่ยกมานั้นเป็นคำพยางค์เดียวเท่านั้น ความจริงคำที่ไม่ใช่คำพยางค์เดียวก็มีอยู่เป็นอันมาก เช่น บิดา มารดา จมูก พระอาทิตย์ พระจันทร์ และที่ว่าไม่มีเสียงควบกล้ำนั้นก็เห็นจะไม่จริงเพราะเรามีคำที่มีเสียงควบกล้ำอยู่มากมาย เช่น ปรับปรุง เปลี่ยนแปลง แคล้วคลาด กราดเกรี้ยว ฯลฯ เราจะมาพิจารณากันต่อไปว่าคำต่าง ๆ ที่ว่ามานี้จะเป็นข้อคิดด้านไม่ให้เราเชื่อว่าภาษาไทยเป็นภาษาคำโดดหรือไม่

ลักษณะที่ ๒ คำแต่ละคำถือเป็นคำสำเร็จรูปเพราะมีความหมายสมบูรณ์ ใช้เข้าประโยคได้ทันที โดยไม่ต้องมีการตกแต่งหรือเปลี่ยนแปลงส่วนใด ๆ ของคำ เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค

ในที่นี้ เราต้องเข้าใจเสียก่อนว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยคนั้นหมายความว่าอย่างไร ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยคหมายความว่า คำแต่ละคำทำหน้าที่เป็นอะไรในประโยคนั้น เช่น ทำหน้าที่เป็นผู้กระทำ หรือทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำ ความจริงยังมีหน้าที่อื่น ๆ อีก ซึ่งเป็นหน้าที่ทางด้านไวยากรณ์เราจะไม่นำมากล่าวถึงในที่นี้

ที่ว่าคำในภาษาไทยเป็นคำสำเร็จรูปมีความสมบูรณ์ใช้เข้าประโยคได้ทันทีนั้นก็หมายความว่า เวลาเราแต่งประโยคภาษาไทย คำ ๆ เดียวกัน (หมายความว่าหน้าตาเหมือนกัน) สามารถที่จะเป็นได้ทั้งผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ โดยไม่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงส่วนใด ๆ ของคำเลย เช่น คำว่า คน กับ ปลา ในประโยคว่า

คนกินปลา

ปลากินคน

คน ในประโยคแรกเป็น ผู้กระทำ ส่วน คน ในประโยคหลังเป็น ผู้ถูกกระทำ
ปลา ในประโยคแรกเป็น ผู้ถูกกระทำ ส่วน ปลา ในประโยคหลังเป็น ผู้กระทำ
แต่เราก็ใช้คำว่า คน และ ปลา เช่นเดิม โดยไม่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงคำ ประโยคตัวอย่างอื่น ๆ ในทำนองเดียวกันก็ยังมีอีกมาก เช่น

น้ำลดคนตกปลา

น้ำมาปลาตกคน

ม้าเตะคน

คนเตะม้า

ถ้าเราพิจารณาแต่ภาษาไทยเพียงภาษาเดียว เราอาจจะมองเห็นได้ไม่ชัด จึงต้องเปรียบเทียบ
เทียบกับภาษาอื่นที่มีการเปลี่ยนแปลงคำเพื่อบอกความสัมพันธืดังกล่าว เช่น ภาษาบาลี

ในภาษาบาลี คำว่า คน คือ มนุสฺส คำนี้เรามาเขียนแบบภาษาล้านตกฤตเป็น มนุษย์ คำ
ว่า กิน ขอใช้ว่า ขาทติ (ความจริงหมายถึง เคี้ยว) ในที่นี้เราจะไม่พูดถึงรายละเอียดทางด้าน
ไวยากรณ์ของคำนี้ คำว่า ปลา คือ มจฺจ ซึ่งเรานำมาเขียนในภาษาไทยว่า มัจฉา

ประโยคว่า คนกินปลา

คือ มนุสฺส โส มจฺจํ ขาทติ

ประโยคว่า ปลาตกคน

คือ มจฺจโ จ มนุสฺสํ ขาทติ

เราจะเห็นได้ว่าทั้งคำว่า มนุสฺส และ มจฺจ มีการเปลี่ยนแปลงท้ายคำเมื่อมีความสัมพันธ์
ต่างกัน

สมมติว่าเราเรียงประโยคเสียใหม่ เป็น

มนุสฺส โส ขาทติ มจฺจํ

หรือ มจฺจโ จ ขาทติ มนุสฺสํ

หรือ มจฺจํ มนุสฺส โส ขาทติ

หรือ มนุสฺสํ มจฺจโ จ ขาทติ

ความหมายก็จะเป็นเช่นเดิม เพราะการเปลี่ยนแปลงในตอนท้ายของคำช่วยบอกความสัมพันธืให้
อยู่แล้ว

ลักษณะที่ ๓ คำคำเดียวกันอาจมีความหมายใช้ได้หลายหน้าที่ โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลง
รูปคำเลย จะรู้ความหมายและหน้าที่ได้ก็ด้วยดูตำแหน่งในประโยค

ตัวอย่างของคำประเภทนี้มี เช่น คำว่า ฟัน

เราอาจจะพูดว่า

พินพระตกน้ำ

๑

โจรพินพระตกน้ำ

๒

พินเลื่อยบินหมดแล้ว

๓

ในตัวอย่างนี้มีคำว่า พิน ๓ คำ แต่มีความหมายและหน้าที่ต่างกันไป ดังนี้

พิน คำที่ ๑ มี พระ เป็นส่วนขยาย เราถือว่า พิน คำนี้มีตำแหน่งอยู่หน้าคำกริยา ตก หรือจะดูในแง่ที่ว่าอยู่ในตำแหน่งที่ ๑ ของประโยคก็ได้ จึงเป็นคำนามทำหน้าที่เป็นผู้กระทำ หรือประธาน

พิน คำที่ ๒ มีตำแหน่งอยู่หลังคำนาม โจร หรือจะดูในแง่ที่ว่าอยู่ในตำแหน่งที่ ๒ ของประโยคก็ได้จึงเป็นคำกริยา

พิน คำที่ ๓ มีลักษณะทางไวยากรณ์คล้ายกับ พิน คำที่ ๑ คือ มี เลื่อย เป็นส่วนขยาย มีตำแหน่งอยู่หน้าคำกริยา บิน หรืออยู่ในตำแหน่งที่ ๑ ของประโยค พิน คำที่ ๓ นี้จึงเป็นคำนาม ทำหน้าที่เป็นผู้กระทำ หรือประธาน เช่นกัน

ส่วนในด้านความหมายนั้นเราจะเห็นได้ว่าแม้ว่า พิน คำที่ ๑ กับ พิน คำที่ ๓ จะเป็นคำนามเหมือนกันแต่ก็มีความหมายผิดกัน นี่เป็นเรื่องของคำพ้อง ซึ่งตำแหน่งและหน้าที่เพียงสองอย่างนี้ยังไม่สามารถจะช่วยแยกความหมายได้ ในขณะนี้ เราจะยังไม่กล่าวถึงความหมายในแง่นี้

อาจมีข้อสงสัยว่า ความจริงในภาษาพูดของเรานั้น เราไม่จำเป็นที่จะต้องพูดให้มีประธาน กริยา กรรม เรียงต่อกันอย่างเคร่งครัดเสมอไป นั่นเป็นเรื่องของวิธีการ หรือลีลาการใช้ภาษาของเรา ซึ่งเราจะไม่นำมากล่าวถึงในตอนนี้ เรื่องของตำแหน่งและหน้าที่ซึ่งกล่าวถึงในตอนนี้จะเป็นเรื่องของประโยคง่าย ๆ แบบธรรมดา ๆ เท่านั้น

ลักษณะที่ ๔ การเรียงลำดับคำมีความสำคัญที่สุด เมื่อเข้าประโยคจะต้องเรียงคำตามตำแหน่งหน้าที่ คำใดทำหน้าที่ใด หมายความว่า การเรียงลำดับคำ การเรียงคำผิดที่ผิดตำแหน่งความหมายจะเปลี่ยนไปด้วย

ประโยคธรรมดาของเราเรียง ดังนี้ คือ

ผู้ทำ (คำขยาย) กริยา (คำขยาย) ผู้ถูก (คำขยาย) ถ้ามีบุพบท (หรือ บุรพบท) บุพบทก็อยู่หน้านามที่เกี่ยวข้องด้วย

เรื่องนี้เราอาจจะยกตัวอย่างเก่าของเราขึ้นมาได้อีกครั้ง ดังนี้

คนกินปลา

ปลากินคน

พอเราย้ายที่ความหมายก็เปลี่ยนไป

ถ้าเรามีคำขยาย คำขยายก็จะอยู่ข้างหลังส่วนที่มันขยาย เช่น

คนเล็กกินปลาใหญ่

ในช่วงนี้เราจะเปรียบเทียบกับภาษาต่างประเทศอีกครั้ง เพื่อให้เห็นความแตกต่าง เราเคยเห็นมาแล้วว่าในภาษาบาลีนั้น

คนกินปลา คือ มนุสฺสํ ไส มจฺจํ ชาตติ

ถ้าเราจะพูดว่า คนเล็กกินปลาใหญ่

เราต้องพูดว่า ชุทฺทโก มนุสฺสํ ไส มหนฺตํ มจฺจํ ชาตติ

เล็ก คน ใหญ่ ปลา กิน

ชุทฺทโก แปลว่า เล็ก ส่วน มหนฺตํ แปลว่า ใหญ่ คือ ที่เรานำมาใช้ในภาษาไทยว่า มหันต์

เราจะเห็นได้ว่า นอกจากคำขยายในภาษาบาลีจะอยู่ข้างหน้าคำที่มันขยายแล้ว ยังต้องเปลี่ยนแปลงคำไปตามหน้าที่อีกด้วย เราจึงเห็นได้ชัดเจนว่า ภาษาไทยของเรามีได้เป็นเช่นนี้เลย

ลักษณะที่ ๕ เมื่อจะสร้างคำใหม่ หรือต้องการจะแสดงเพศ ทจน์ ของคำนาม หรือ กาล มาลา ของคำกริยา อาจจะใช้คำมาประกอบกันเข้า ข้างหน้าบ้าง ข้างหลังบ้าง หรือประสมตามแบบคำประสมบ้าง

ข้อนี้มีศัพท์ที่สมควรจะอธิบายเพิ่มเติม ดังนี้

เพศ คือ ชาย หรือ หญิง หรือ ตัวผู้ ตัวเมีย สำหรับบางภาษา อาจจะมีเพศกลางหรือที่เรียกว่า ไม่มีเพศก็ได้

พจน์ คือ จำนวน

กาล คือ เวลาที่กระทำกริยานั้น ๆ เช่น เกิดขึ้นแล้วในอดีต หรือจะเกิดขึ้นในอนาคต

มาลา คือ ภาวะหรืออารมณ์ในขณะที่สุด เช่น ออกคำสั่ง ขอร้อง อ้อนวอน คาคคะเน ฯลฯ

ถ้าเราต้องการที่จะแสดงสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ ในภาษาไทยก็แสดงได้ด้วยการนำคำมาประกอบข้างหน้า ข้างหลัง ถ้าจะแสดงเพศของคำนาม ก็นำคำอื่นมาประกอบ เช่น คำว่า "เด็ก" เราไม่มีทางทราบเลยว่าเป็นเพศใด ถ้าต้องการจะบอกเพศก็ต้องหาคำอื่นมาประกอบ เช่น

เด็กชาย เด็กหญิง เด็กหนุ่ม เด็กสาว

ตรงนี้จะขอเปรียบเทียบกับภาษาบาลีอีกครั้งเพื่อให้เห็นข้อแตกต่าง ดังนี้

ในภาษาบาลี คำว่า "เด็ก" มีอยู่ ๒ คำ คือ "กุมาร" กับ "กุมารี" "กุมาร" หมายถึง "เด็กชาย" ส่วน "กุมารี" หมายถึง "เด็กหญิง"

เราจะเห็นได้ว่า ในกรณีเช่นนี้ สระข้างท้ายคำพอจะบอกให้เราทราบได้บ้างว่าเป็นเพศใด เนื่องจากคนไทยเคยชินกับคำยืมประเภทนี้มากจึงมีความรู้สึกว่าการลงท้ายคำด้วยสระอิ น่าจะเป็นการบอกเพศได้ เราจึงมีคำสมัยใหม่ คือ

จิกโก - จิกกี

กระเป่า - กระปี่

และเป็นที่เข้าใจกันด้วยว่า คำที่ลงท้ายด้วย สระอิ เหล่านี้แสดงเพศหญิง

ลักษณะเช่นนี้ไม่ถือว่าเป็นลักษณะของภาษาไทย เป็นแต่เพียงเลียนแบบมาจากคำเท่านั้น ถ้าหากว่าลักษณะเช่นนี้เป็นลักษณะของภาษาไทยจริง คำนามใดก็ตามเมื่อเติมสระอิลงข้างท้ายก็น่าจะเป็นเพศหญิงได้ทั้งหมด แต่ความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น ตัวอย่างเช่น คำว่า "หมา" กับ

"แมว" เราก็ไม่เคยกำหนดว่า "หมาตัวเมีย" คือ "หมี" หรือ "แมวตัวเมีย" คือ "แม่วี" เป็นต้น

อย่างไรก็ตามขอให้รำลึกอยู่เสมอว่า เรื่องเพศที่เป็นลักษณะหนึ่งของภาษานั้น เป็นแต่เพียงการแสดงออกทางด้านไวยากรณ์เท่านั้น อาจจะตรงหรือไม่ตรงกับเพศทางธรรมชาติก็ได้ ตัวอย่าง เช่น ในภาษาฝรั่งเศสถือว่า "ดี๊ะ" กับ "เก๊าอี้" เป็นเพศหญิง ในภาษาเยอรมันถือว่า "สาว

โตด" เป็นเพศกลาง หรือไม่มีเพศ ส่วน "ผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว" เป็นเพศหญิง ในภาษาฝรั่งเศสถือว่า "พระอาทิตย์" เป็นเพศชาย "พระจันทร์" เป็นเพศหญิง แต่ในภาษาเยอรมันกลับถือว่า "พระอาทิตย์" เป็นเพศหญิง "พระจันทร์" เป็นเพศชาย เป็นต้น

ในด้านการแสดงพจน์หรือจำนวน คำในภาษาไทยไม่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำแต่ประการใด เพียงแต่นำคำอื่นมาช่วยประกอบเท่านั้น เช่น

โต๊ะสองตัว แก้วสามใบ โต๊ะหนึ่งตัว แก้วหนึ่งใบ

คำที่นำมาช่วยประกอบก็คือ คำบอกจำนวนนับ กับคำลักษณนาม ถ้าเป็นภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาอังกฤษ นอกจากจะต้องนำคำอื่นมาประกอบแล้ว คำานั้น ๆ ก็ยังต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปอีกด้วย ตัวอย่าง เช่น

one table, two tables

one glass, three glasses

ในตัวอย่างนี้ จะเห็นได้ว่าท้ายคำนามที่เป็นพหูพจน์จะต้องเติม s หรือ es

ในด้านการแสดงกาลหรือเวลา เราก็ยังคงใช้คำกริยารูปเดิม แต่มีคำอื่น ๆ มาช่วยประกอบ เพื่อให้ทราบว่าเหตุการณ์ การกระทำ หรือสภาพนั้น ๆ เกิดขึ้นเมื่อใด เช่น

เรากิน

เรากำลังกิน

เรากินแล้ว

เราจะกิน

เปรียบเทียบกับภาษาอังกฤษที่ต้องเปลี่ยนรูปจาก eat ไปเป็น ate

อย่างไรก็ตามขอให้รำลึกเสมอว่าคำกริยาในภาษาไทยแสดงกาลได้ในตัวโดยไม่ต้องมีคำอื่นใดมาประกอบก็ได้ ทั้งนี้อาศัยเหตุการณ์และสภาพแวดล้อมเป็นเครื่องชี้ เช่น

เมื่อวานนี้เรากินก๋วยเตี๋ยว

วันนี้เรากินข้าว

พรุ่งนี้เรากินขนมปัง

คำว่า "เมื่อวานนี้" "วันนี้" และ "พรุ่งนี้" ช่วยบอกให้ทราบว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อใด โดยที่ไม่ต้องมีคำอื่นใดมาช่วยประกอบคำว่า กิน อีกก็ได้

ในด้านการแสดงมาลาหรือภาวะเราก็นำคำอื่นมาช่วยประกอบคำกริยา เช่น

เขาคงมา

คำว่า “คง” ช่วยบอกการคาดคะเนอย่างลอซๆ

คุณต้องมาพรุ่งนี้

คำว่า “ต้อง” ช่วยบอกความหมายสั่ง

คุณมานะพรุ่งนี้

คำว่า “นะ” ช่วยบอกการอ่อนวอน หรือร้อง

เราจะเห็นได้ว่าคำกริยา “มา” นั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูป เราเพียงแต่นำคำอื่น ๆ เช่น “คง”

“ต้อง” “นะ” มาช่วยประกอบเท่านั้น แต่ถ้าเป็นภาษาอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เมื่อจะแสดงมาลา

คำกริยาจะต้องเปลี่ยนแปลงรูป ตัวอย่าง เช่น

Il viendrai peut-être. (เขาคงมา)

viendrai คือรูป conditional ของคำกริยา venir เพื่อบอกความคาดคะเน

Vous venez demain. (คุณต้องมาพรุ่งนี้)

venez คือรูปคำสั่งของคำกริยา venir

Venez demain, s'il vous plaît. (คุณมานะพรุ่งนี้)

venez คือรูปคำกริยาที่แสดงความขอร้อง

ลักษณะที่ ๖ มีลักษณะนามมากับคำขยายบอกจำนวนนับ ในภาษาไทย คำขยายอยู่หลัง

คำนาม ลักษณะนามตามหลังคำขยายบอกจำนวนนับ

ตัวอย่างของคำลักษณะนามมี เช่น คน อัน ตัว เล่ม ฯลฯ ในภาษาไทยมีคำลักษณะนาม
นับเป็นจำนวนร้อย คำนามใดจะใช้คำลักษณะนามว่าอย่างไรนั้นบางครั้งก็หาเหตุผลได้ บางครั้งก็
หาไม่ได้ เป็นเรื่องของการใช้ภาษา และเป็นเรื่องที่ต้องจดจำและฝึกฝน เช่นเดียวกับเรื่องเพศ
ประจำคำนามของภาษาต่างประเทศบางภาษา ซึ่งบางครั้งก็หากฎเกณฑ์มิได้

คำขยายบอกจำนวนนับก็คือ คำซึ่งบอกจำนวนต่าง ๆ

จากตัวอย่างที่ผ่านมา เราจะเห็นได้ว่า คำลักษณะนามอยู่ข้างหลังคำบอกจำนวนนับ เช่น
“คนสองคน” “หมาสองตัว” “สมุดสี่เล่ม”

ความจริงเรามีชื่อยกเว้นบ้างแต่จะยังไม่กล่าวถึงในที่นี้

ลักษณะที่ ๗ มีระบบเสียงสูงต่ำ คำแต่ละคำมีเสียงสูงต่ำ เสียงหนึ่งมีความหมายอย่างหนึ่ง หากเปลี่ยนเสียง ความหมายย่อมเปลี่ยนไปด้วย

ในภาษาไทยมีคำ เช่น "มา ม้า หมา"

ทั้งสามคำนี้มีเสียงสูงต่ำต่างกัน เมื่อเสียงต่างกัน ความหมายก็ต่างกันไปด้วย

จะขอยกตัวอย่างภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบ เพื่อให้เห็นลักษณะนี้ของภาษาไทยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ในภาษาอังกฤษ คำแต่ละคำอาจจะมีเสียงสูงต่ำต่าง ๆ กันไปได้เช่นกัน แต่เมื่อเสียงต่างกันไปแล้วความหมายมิได้ต่างกันไปดังเช่นภาษาไทย อาจจะไปบ้างในแง่อารมณ์ของผู้พูดเท่านั้น เช่น คำว่า "แม่" ในภาษาอังกฤษว่า "mama"

คนไทยออกเสียงชัด ๆ แบบไทยว่า "มามา"

แต่เวลาฝรั่งพูดจริง ๆ จะมีมากมายหลายเสียง เช่น

มามา มาม้า ม้ามา ม้าหมา หามา หามา หาม้า

ทุกคำที่ว่านี้ก็มีความหมายว่า "แม่" ทั้งสิ้นหาได้หมายถึง "ม้า" กับ "หมา" ของเราไม่

ลักษณะที่ ๘ มีการใช้ราชาศัพท์และภาษาสุภาพตามฐานะของบุคคล

ข้อนี้ขอให้ดูรายละเอียดในเรื่องการใช้ภาษา

เราจะย้อนกลับไปตอบคำถามที่ตั้งไว้แต่แรกว่า ทำไมภาษาไทยของเราจึงมีคำหลายพยางค์ และ คำควบกล้ำอยู่ และสิ่งเหล่านี้ จะไม่เป็นข้อคัดค้านหรือว่าภาษาไทยไม่ใช่ภาษาคำโดด

คำตอบก็คือ คำเหล่านี้มีที่มาอยู่ ๓ ทางคือ

๑. ยืมมาจากภาษาอื่น เช่น บาลี สันสกฤต เขมร อังกฤษ ฯลฯ
๒. สร้างขึ้นใหม่ตามวิธีการสร้างคำ
๓. เกิดคำใหม่เพราะการเปลี่ยนแปลงทางภาษาบางประการ

สำหรับข้อ ๑ นั้น อาจจะไม่ต้องอธิบายมาก แต่ข้อ ๒ และ ๓ จะต้องพิจารณากันมาก เพราะการสร้างคำใหม่ หรือการเกิดคำใหม่นั้น มีกฎเกณฑ์ทั้งโดยธรรมชาติของภาษา และโดยควมนิยมของผู้ใช้ภาษา ซึ่งเราจะได้กล่าวถึงในลำดับต่อไป

ผู้ศึกษาควรสังเกตดูว่าภาษาไทยมีลักษณะที่ตรงกับลักษณะของภาษาคำโดดทั้ง ๔ ลักษณะที่กล่าวมาแล้วมาก ยกเว้นข้อ ๑ ซึ่งดูเหมือนว่าเราจะมีข้อยกเว้นมาก แต่เราก็สามารถอธิบายได้ ดังจะเห็นได้ในตอนต่อ ๆ ไป เพราะฉะนั้น ภาษาไทยจึงจัดได้ว่าเป็นภาษาคำโดดภาษาหนึ่ง